

IN PACE IN DORSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT ERIDOMUM

ET TURBER NOMEN ALTARIA

QUI FRUMENTUM

NOBILITATEM

XVIII. ÉVF. 1928. SZEPTEMBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK PELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL.

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

ECCE PAVIS ANTELOMUM FACTUS CIBUS VIATORUM VENERE PANE TI DORSUM

ELECTORUM CONSERVASTI. CUIUS NON SUNT DIGNUS

VERGO IPSUM, DORMI CEST

IT JEDEM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPELO TUO.

ECCE AGNUS DEI

NOBILITATEM

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Eucharisztikus kongresszusok. — *Karácsonyi Márta*: Uram, Te égi kertész. — *Vörös J. M.*: Hófehér kenyérben. — *Dr. Nagelreiter Alajos*: A szentmishallgatás egyik módja. — *Király Ödön*: Halhatatlan élet. — *Pilismaróti Bozók Gy.*: Magyarország hódolata a jeruzsálemi Agónia bazilikában. — *Tárca: Reiner Irma*: Vér Klári, a Szentszív apostola. I. — Krónika.

«Az isteni Gyermekeknél» címen imakönyvet adunk ki a gyakran áldozó gyermekek részére. Amikor e szám megjelenik, az imakönyv is készen lesz. Teljesen új módon, gyermeklelkületnek pompásan megfelelő tárgyalja ügyes oktatással a lelkiélet szükségleteit. Reggeli és esti imádság, lelkiismeretvizsgálat, több gyönyörű keresztúti ájtatosság, egy — szentáldozásra való készülőtől szánt — liturgikus szellemű miseájtatosság, tartalmas és okos szentáldozási és lelkiáldozási gyakorlatok párbeszédese alakban; Jézus Szíve, Szűz Mária, Szent József, az Őrzőangyalok, a védő és Mindenszentek tisztelete, a megfelelő litániákkal, magán és csoportos szentséglátogatásokkal s emellett — különösen a legméltóságosabb Oltáriszentségre és Szűz Máriára vonatkozóan — oly gazdag énektárral, amilyen-nel egy imakönyv sem rendelkezik. Nagyon ajánljuk megrendelésre. Amikor e sorokat írjuk, az árát még nem tudjuk, mert még nem kaptunk a nyomdából számlát, de oly olcsón fogjuk adni, amint csak lehet, mert csak a szent célt szolgáljuk vele: hogy minél több gyermek szokják eucharisztikus lelkiéletre és főleg megtanuljon a lelkével önállóan foglalkozni. Megrendeléseket elfogad a kiadóhivatal Bpest, IX., Üllői-út 77.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2-50	Kis szent Terézia szelleme... ..	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel... ..	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levezetőlapok «Örökimádás-temp-lom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, elő-fizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—06	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Régi teljes évfolyam	—80
Érme	1-20	Régi egyes példány	—05
Szervezése és működése	—10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—60
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Indulója	—08
Kötve	—60	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Fehér liliom... ..	—15
«Kánter Károly»-emlékkönyv... ..	1-20	Szent József imakönyv	3-50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

Eucharisztikus kongresszusok.

SIDNEY az idén a nemzetközi eucharisztikus kongresszus állomása. A missziós területen óhajtotta az idén a Szentatya ezt a világra szóló eseményt megrendezni. Krisztus királyi méltóságát, az egész világ fölötti — szereteten nyugvó — uralmát, ezen kongresszus által az ember-
 evők földjén akarta a pogányok és a belőlük megtértek előtt demonstrálni.

A kultúrátlan pogány népek éppen a szeretetet nélkülözik legjobban. A kegyetlenség, a bosszúállás, érzéstelen szívtelenség s a babonás vadság ezerféle megnyilvánulása földarabolja s egymástól való folytonos rettegésben tartja a pogány népeket. Nem képzelhető frappansabb hatás ezen lelkivilágra, mint amikor Krisztus mindeneket egyesítő erejét fogják szemlélni a kongresszuson résztvevő megtért vad népek képviselői és hazatérve, elfogják mondani nemzetségbelieiknek, hogy kit és mit láttak a kongresszuson. Egészen bizonyos, hogy missziós szempontból óriási jelentősége van a mostani nemzetközi euch. kongresszusnak. Olyan lesz ez, mint a csillag, mely Krisztus születésekor napkeleten támadt: fényével fogják keresni a pogányok is az igazi le nem győzhető, hatalmas Királyt. A misszionáriusoknak is nagy elégtétel ez a kongresszus, mert azt is bizonyítja, hogy az Anyaszentegyháznak az egyház tagjai egyforma gyermekei. A csikágói bőkezű gazdagság és páratlanul előkelő pompa után, a szegény missziósterület, sokkal egyszerűbb környezetének kultúrátlanságában is tud a szentségi Jézus diadalmenetet tartani, amelyen szinte megjelennek az egész világegyház nagyjai és képviselői. A kis Magyarország is küldött egy megyéspüspököt (Mikes János gróf, szombathelyi püspök), egy főurat (Batthyányi Stratmann herceg legidősebb fiát), két áldozópapot (egy bencés és egy világi pap), hogy a messze távolban (az útnak csak a tengeri része egyhónapig tart) a nemzetek nagy találkozásán bemutassák annak az országnak hódolatát, amelyet az európai pilátusok Trianonban keresztrefeszítésre ítélték, de a népek aeropágja

HÓFEHÉR KENYÉR-BEN.

Uram! a szeretet úgy muzsikál bennem
 És Te melegítsz, mint áldott nyári nap.
 Ó Uram, Te édes! Hogy tudsz Te szeretni,
 Mikor ily pazarlón átadod nékem
 — Hőfehér Kenyérben —
 Citkos erőkké szentelt fölséges Magad.

Jöttél... sietél, mert elfogyott a lelkem.
 Kapott kincses eröm tűnve pergett el...
 Koldus csüggedésem ültetett így porba.
 S most kívüli mosollyal, belül halálra váltan,
 Szamaritánus Szívedre vágytam,
 Mely gazdag szeretettel újra fölemel.

Már gyógyítva melegítsz áldott nyári nap
 Mióta pazarlón átadtad nékem
 — Hőfehér Kenyérben —
 Citkos erőkké szentelt fölséges Magad!

Vörös Joldn Mihaela S. M.

A szentmísehallgatás egyik módja.

A FÖGIMNÁZIUM buzgó hittanára dolgozó szobájának csendes magányában régi dolgozatai után kutatott, miközben az Emmanuel című eucharisztikus folyóirat 1912. évfolyamának néhány száma akadt kezébe. Az egyik számban dr. Schusztér Lipót, seckau herceg-püspök pásztorleveléből talált kivonatot, amely figyelmét teljesen lekötötte és érzékeny papi szívét nagyon meghatotta. A pásztorlevél a szentmiseről és főképp a szentmísehallgatás hasznos módjáról szólt. Különösen tetszett a hittanárnak, hogy a nagynevű püspök Jézus Krisztus egész földi életét megváltásunk nagy szentmiséjének mondja, amelyből a mi szentmiseáldozatunk csak rövid kivonat, kis töredék.

Szent lelkesezésében elhatározta, hogy szabad perceiben tanítványai-val is megismerteti a püspök pásztorlevelét, amely az ő lelkében oly rendkívül nagy hatást keltett. Legközelebbi alkalommal tanítványainak többek között ezeket mondta a pásztorlevél alapján a hittanár:

«A betlehemi szent éj jelzi a szentmise kezdetét. (Introitus.) A Glóriát a jászol felett az angyalok énekelték. A gyűjtőimákat (Collecta) a betlehemi pásztorok és a napkeleti bölcsek imádkozták, Jézus pedig mennyei Atyja elé vitte azokat. A szent leckét (Epistola) Jézus mondta, amidőn mint tanító a zsidóknak a zsinagógákban az Ószövetség prófétáit és jövendöléseit magyarázta. Az Újszövetség örömhírét (Evangélium) Jézus három éven át nyilvánosan Judeában, Szamariában és Galileában prédikálta. A Krisztusban való hitvallást (Credo) Szent Péter és a többi apostolok kezdték énekelni és Ő ismertette meg velük az Atyát és Szentlelket, akit neki megígért.

A felajánlást (Offertorium) elvégezte, amidőn Édesanyja a jeruzsá-

lemi templomban és a keresztfán Őt bemutatta, Ő pedig Magát, mint áldozatot a mennyei Atyának az egész emberiség megváltásáért, minden nap felajánlotta és az Olajfák hegyén örök Atyjának megígérte, hogy isteni szent tetszése szerint, mindent akar szenvedni és teljesíteni. A csendes imákat (Secreta) Jézus akkor mondta el, amikor gyakran egész éjszakákat töltött el magányos imákban. Az előéneket (Praefatio) sokszor énekelte. Akkor, amikor örök Atyjának Magáért és érettünk hálát mondott és amikor kinszenvedése előestéjén főpapi imájában apostolait és tanítványait mennyei Atyja szeretetébe ajánlotta. A «Szent-vagy»-ot (Sanctus) a hozsannával a nép virágvasárnapján énekelte, amidőn a Jeruzsálembe való ünnepélyes bevonuláskor, így kiáltott fel: «Áldott, ki az Úr nevében jön!»

Az átváltozást (transsubstantiatio) vagy konszekrációt Jézus végezte az utolsó vacsorán, amidőn a kenyeret és a bort szent testévé és vérévé változtatta át. Az Úrfelmutatás (Elevatio), vagyis az áldozati Bárány felmutatása akkor történt, amikor a keresztfeszített Jézust a kereszttel felmagasztalták. A keresztfán függve mondta el azután hét szavában a Miatyánkot (Pater noster), míg a pogány százados legszentebb halálakor megismerte Őt, mint Isten Bárányát (Agnus Dei), amikor felkiáltott: «Valóban, ez Isten Fia volt!» A szentáldozás (Communio) megelőzőleg történt az utolsó vacsorán és megjelenítve lett, midőn Jézus holttestét a szent keresztről levették és sírba temették. Végül az áldást Jézus akkor adta, amikor tanítványait az Olajfák hegyén felemelt kezekkel megáldotta és azután életmiséjét a dicsőséges mennybemenettel befejezte.

Kedves tanítványaim! Ha szentmiseáldozatunkat nézzük, ahogyan az apostolok idejétől az Egyházban ünnepeljük, azt látjuk, hogy benne megismétlődnek Jézus életének főrészei és főcselekményei, és így tehát a szentmise tényleg rövid kivonatban Jézus életét és halálát újítja meg és tükrözi vissza. Higyjük is azért erősen, hogy a mennyei Atya, miként egykor szent tetszéssel tekintett le emberalakban levő Fiára és szeretettej mondá: «Ez az én szerelmes Fiam, akiben nekem kedvem telik», ugyanazzal a szent tetszéssel tekint le most oltárainkra, a kenyérszínben jelenlévő Fiára, a végtelen értékű szentmiseáldozatunkra...

A Ielkes hittanár előadásával, amelyben a seckauai hercegpüspöknek mélytartalmú pásztorlevelét használta fel, nagyon lekötötte tanítványainak figyelmét. Különösen nagy meghatottság fogta el a tanítványok lelkét, amikor szeretett hittanárunk az ájtatos misehallgatás nagy áldásait világitotta meg szebbnél szebb példákkal. Akárhánynak szemében könny csillogott...

Előadását e szavakkal fejezte be: «Kedves tanítványaim! Arra kérem Önöket, hogy egész életükben vasár- és ünnepnap lelkiismeretesen hallgassák a szentmisét. Sőt lehetőleg hétköznap is minél gyakrabban menje-

nek el oda. Még pedig mélységes áhitattal, elmélkedve, a szentmisét tartalmazó imakönyvből imádkozva vegyenek részt Jézus szent áldozatán...»

A nyolcadikus ifjak közül az egyik a többiek nevében pedig így szólt: «Tisztelendő úr! A mai hittanórát sohasém felejtjük el. Nagyon hálásak vagyunk e szívbemarkoló tanításáért. Erősen elhatározzuk, hogy ezentúl Isten segítségével, nagyobb örömmel és gyakrabban megyünk el a szentmisére, ahol élénkebben és ájtatosabban fogunk Jézus legszentebb életére és halálára gondolni».

Dr. Nagelreiter Alajos.

Halhatatlan élet

A NYITOTT terrazonon csak ketten maradtak. Márta, a szanatórium legsúlyosabb betege és Margit asszony, a képzelt beteg. Az őszi eső monoton egyformasággal verte a kőkorlátról lefutó szomorkodó, sárguló virágokat s a nedves pára keresztülfurakodott a legmelegebb gyapjútakarón is. Margit rossz hangulata nőttön-nőtt s ideges feszkelődése sejtetni engedte, hogy rossz kedvét mindjárt éreztetni is fogja. Márta már jóideje mosolyogva figyelte s bár végtelenül bágyadtnak, gyengének érezte magát, lelke mégis ébren, felkészülten várta a támadást, ami nem késett sokáig.

— Nem tudom, Márta, hogy tudsz mosolyogni ebben az átkozott időben — fakadt ki bosszúsán a fiatalasszony. — Egész a csontomig átjár ez a nedves levegő. Még csak ez hiányzott! És épen ma, amikor úgyis olyan beteg vagyok, olyan rosszul érzem magamat. Persze ilyenkor mindenki a szobába bújik, sehol egy lelket sem látok — duzzogott.

— Hát mért nem követed te is a jó példát — biztatta szeliden Márta. — Jól beburkolva odabenn olvasgathatnál vagy levelet írhatnál haza tieidnek; no, meg ha ez sem, az sem ízlik, hát álmadozva lustálkodni sem utolsó dolog ám!

— Hogyis ne! — csattant fel ijedten az asszony. — Utálok olvasni, félek az egyedüllétől s a csend egyenesen kétségbeejt. Azt mondod írjak? Kinek? az uramnak? — s lebigyesztette a száját — semmi értelme — sőt nyomatékosan meg is ismételte — semmi értelme. — S hogy Márta elborult szeméből csodálkozást olvasott ki, gúnyos bosszúsággal sietve folytatta:

— Egyébként is, miért adod nekem ezt a jótanácsot, mikor magad sem fogadod meg. Mért nem veszed te elő az írószerszámodat, hiszen úgy tudom, te menyasszony vagy, hozzád hát méltóbb lenne a rózsaszínű papír. Leírhatnád, hogy milyen csodaszép az ősz itt, a melege 40 fokos láz, zenéje a betegek panaszába, sóhajába belecsengő lélekharang. Leírhatnád, hogy milyen jó a hangulat itt, különösen akkor, amikor látjuk,

hogy egy-egy nyugszékét félreállítanak és többé nem nyitnak ki; amikor halljuk, hogy este a folyóson csosszanva csempésznek ki valakit a halottas kamrába, onnan meg lopva a temetőbe. Gyönyörű téma! Nos, hozzák hozzá rózsaszínű levélpapírt?

— Nem, ne hozzád el — felelte Márta csendesen, nyugodtan — hiszen úgy sem tudnám olyan szépen leírni, olyan színesen, mint ahogyan elképzelem. Mert eltaláltad, Margit, én bizony, ha magamban vagyok, ilyesmikről gondolkozom Csakhogy az ilyen menyasszonyfő másképen lát mindent. Amikor ilyen vigasztalanul cuppogva csepeg az eső, akkor az én képzeletem meleg napfény aransugarát varázsolja az arcomra; amikor hervadt virágot látok, akkor álmodó szemem előtt tenger sok örökzöld virul; a sóhajok ujjongást juttatnak az eszembe, a könnyek mosolyt, a lélekharang alleluját, a temetési menet nászmenetet s a halál életet, boldog, halhatatlan, szépséges életet. Mert csodálatosan szép ez a halhatatlan élet — lelkesedett nekiperulva.

A fiatalasszony nem tudta, nevéssen-e vagy bosszankodjék-e ezen a gyerekes idealizmuson; percekig habozott, de aztán felülkerekedett benne a kegyetlenkedni szerető emberi ösztön s élesen, gúnyosan válaszolta:

— Bolond idealista, te! Szép az élet? Melegség? örökzöld? alleluja? nász? Szegény, szegény gyerek! Tudod te, mi az élet? Hazugság, csalás, ámtás, szenvedés, egy koszorú, egy utálatos fekete sírgödör és egyéb semmi! Semmi!

Márta arcán fényesebb lett a mosoly, amikor felelte:

— Hát igen, valahogyan én is így gondolom, csak nem ilyen röviden, ridegen. Meg akarsz hallgatni?

Margit jobban befészkelte magát a párnák és a kendők tömegébe és szóltanul bölintott.

— Látod, amott a rózsafákat? — kezdte Márta. — Nézd, lehajlították őket és beásták a földbe a friss és régi hajtásaival, zöld és száraz leveleivel együtt. Földet is hordtak föléjük, betakarták elsárgult levelekkel, egész kis sír domborul föléjük. Szegények, hogy szenvednek ilyen hajlottan a nyirkos, hideg földben. Szegények, hogy várják [a langyos, napsugaras tavaszt, amikor majd új rügyet, új életet fakasztanak.

— Látod, amott a fán azt az elhagyott madárfészket? Eső agyonáztatta, hulló falevél beborította; olyan könnyes, szomorú, néma mint a sír. Hogy várja ez is a tavaszi szellő édes cirógatását, amikor majd újra megtelik étellel, dallal, boldogsággal.

— Hát a csúf hernyót láttad-e begubózni? Mintha csak a koporsójába feküdt volna, olyan merev, mozdulatlan volt, de az életre hívó csókra hímesszárnyú, aranszínű lepke lett belőle, ellökte magától az üres gubót, az értéktelen hüvelyt és ujjongva repült a kék ég felé.

— Emlékezel úgy-e, hogy nemrégén még együtt néztük, hogy a földbe szórták a szép, egészséges búzaszemeket. Azóta, lásd, már elrothadtak, de a szívükből zöld fűszál sarjadt s majd tavaszra új erőt kap, nyárra kalászbáborul. A kalász össze hagyja magát törni, zúzni, táplálékká gyúrni, sütni, mert csak így lehet belőle erős, egészséges, diadalmas élet!

Márta egy pillanatra elhallgatott; a fiatalasszony fölényes, gúnyos arckifejezése már komoly, megértő volt, majd kérő, sürgető. Több bizalommal folytatta:

— Biztosan olvastál pusztító áradásról, amely elsöpört mindent: emberéletet, állatokat, virágzó városokat; könny, jaj és átok hullott érte s mikor

elvonult, ezerszer szebb, termékenyebb, virulóbb életet támasztott a helyén. És a tűzvészek, amelyek porig égetnek műveket, művészetet, évszázados alkotásokat s a nyomában felépül, kivirágzik minden még dicsőségesebben, csodálatosabban, mint valaha. Hidd el nekem, nem múlik el semmi sem. Könnyre mosoly édesül, sóhajra dal csendül, télre tavasz jön, álmokra ébredés. És a sötét éjszakára nem bíborszínű hajnal derül-e? Miért mondd hát, hogy az utálatos, fekete sírgödör után nincs semmi! Nekem minden arról beszél s a szívem minden csepp vére érzi, hogy van a sír után is valami s én akarom is, hogy legyen valami. Mert én vagyok a földbe kényszerített rózsafa, aki várom a tavaszt; én vagyok a fészkeben megpihenni vágyó vándormadár; én vagyok az életrekelő búzaszem, én vagyok a szárnyát bontogató, gubóját itthagyo színes lepke. Én is... te is... és mindnyájan emberek, akik élünk és hordozzuk a szívünkben azt a kiolthatatlan vágyat, hogy örökké élhessünk. És mert ez így van,

azért hinned kell, hogy az utálatos fekete sírgödör is fényességgel fog megtelni, ha majd az örök életre hívó harsona megszólal; hinned kell, hogy a lélekharang egy örök allelujának a kezdő akkordja; hinned kell, hogy nincs halál, csak hálhatatlan örök élet van.

— De Márta — szakította félbe meghatottan az asszony — hát a vőlegényed? a vőlegényed eszedbe sem jut?

— A vőlegényem? — mondotta és rózsaszínű pírba borult az arca — dehogy is nem jut az eszembe, hiszen folyton csak róla beszélek. Ő nem-sokára értem jön és hazavisz örök menyegzőre, örök boldog életre, mert megsugom neked: Krisztus az én jegyesem.

* * *

Egy hóborította tiszta reggelen Margit asszony útrakészen állott az ura mellett. Mikor búcsúzkodott a többiektől, valaki megkérdezte:

— És a kis menyasszonyt — a legkedvesebb barátnőjét itt tudja hagyni?

Mire mély meggyőződéssel felelte:

— Nem én hagyom őt itt, hanem ő hagyott itt engem. Tegnap este eljött érte a várva-várt vőlegény és hazavitte az ő boldog, kis aráját. Én meg már úgyis régen meggyógyultam, hát én is hazamegyek.

— Szép az élet — suttogta még maga elé messzenézó szemekkel és mindnyájan bólintottak hozzá.

Király Ödönné.

Magyarország hódolata a jeruzsálemi Agónia bazilikában.

ORSZÁGSZERTE nagy örömmel fogadták a magyar katolikusok annak a megkülönböztetett kitüntetésnek a hírért, hogy a szentföldi Custódia a kis Csonkamagyarországot állította az élére a Getszemáni-kert Agónia bazilikájában a halál tusáját vívó Jézus szent emlékének hódoló nagy világnemzeteknek az élére.

Nemes és szent büszkeséggel tölti el lelkünket, az a tudat, hogy a vért-izzadó Jézust ábrázoló magyar hódolati mozaikkép fogja megadni az egész bazilikának a jellegét. A kalocsai érsek elnöklete alatt magalakult mozaikképbizottsághoz az ország minden részéből, sőt a megszállott területekről és a külföldről is érkeznek följánlások és adományok, melyek mind azt bizonyítják, hogy mily sokan átérezik ennek a valóban ritka alkalmú Krisztus-hódolatnak minden bensőségét és fönségét. Az adományokat kísérő levelek százaiból a hála és öröm hangjai törnek elő, hogy részt vehetnek ebben a nagy hódolatban.

De valóban a lelke mélyéig meg kell, hogy rendüljön az igazi katolikus lélek, mikor a vágyakozás szárnyain oda száll gondolatban Krisztus szenvedéseinek színhelyére, melyen alig néhány órával a Legméltóságosabb Oltáriszentség szerzése után — és alig néhány órával a megváltás nagy műveinek befejezése előtt a szenvedő Istenember szörnyű haláltusáját vívta. — Vajjon kinek a szívét ne töltené el a legmélyebb megnyugvás és legszentebb öröm, az a tudat, hogy ezen a megrázó emlékű szent helyen ő is elhelyezett egy kis mozaikkövecskét imádságos és alázatos lélekkel.

Egy előkelő, úrhölgy írja a többek között: «Mélységes hálával tartozom az Úr Jézusnak, hogy e nagy és szent ügyben engem is résztvenni engedett». Egy előkelő úr 100 pengőt küldött be a következő sorok kíséretében:

Szerény adományom néhány mozaikkövecskére, hogy sok-sok magyar testvéreink kövecskéivel együtt kifejezzék egységes érzelmeinket, bánatunkat, szenvedéseinket, de hódoló imádatunkat és szeretetünket is a szeretettől vérző Királyok Királya iránt.

Nagyon meghatóak a beküldött ékszer-adományok is, mert az adakozók rendszerint legkedvesebb emlékű tárgyaikat küldik be, azzal az indokolással, hogy így tudnak legnagyobb áldozatot hozni. Egy neves zeneszerző 27 drb arany és ezüst tárgyat, köztük édesanyja aranyóráját küldte be... «könnybe lábadtak szemeim, mikor utoljára megcsókoltam ezt a drága ereklyét...»

Milyen szép és erős lélekre vallanak a következő sorok is: «Feleségem, visszautasította szeretetem zálogát (elvált tőlem). Mivel szeretet nélkül élni nem tudok, szeress Te engem édes Szűzanyám! Örömmel küldöm szomorú jegygyűrűmet a Te vérző Szent Fiad, Agónia oltárképe javára. «Uram! Veled járom a Golgothát!»... Sokan pedig kedves halottaik nevében ajánlottak föl mozaikkövecskéket.

Most már csak egymillió kövecskére van szükség (á egy fillér), hogy a 40 négyszögméter felületű képet ki lehessen rakni, melynek alsó sarkában az angyalos Magyar címer egy négyszögméter területet fog elfoglalni.

A mozaikkép-bizottság a legnagyobb szeretettel hív meg mindenkit, hogy legalább egy mozaikkövecskével vegyen részt a nagy hódolatban, mely az elmúlt és eljövendő évszázadok történetében is páratlan alkalom a maga nemében... A legkisebb adományt is örömmel nyugtázza a bizottság, mert minél többen vesznek részt a hódolatban, annál értékesebb és bensőségesebb lesz az.

A mozaikkép-bizottság irodája a budai ferencrendi zárdában, II., Margit-körút 23. szám alatt van. A bizottság hivatalos íveit a következő helyeken is alá lehet írni:

Szent István könyvkereskedés, Kecskeméti-utca 2.

szoba és konyhából állott a ház, amelyben laktak. Míg Klári a zárdában volt, felépült az új ház; úgy lepték meg vele. Eléggé csodálkozott, hogy a húsvéti ünnepekre nem vitték haza. Nem tudta, hogy meglepetés készül. Mikor hazajött, akkor volt csak nagy az öröm; a szülők nem is a háznak örvendtek olyan nagyon, hanem a kis Klári örömének.

Hát a kis Klári szép is volt, jó is volt, gazdag is volt, de egy kicsit hamis volt.

Minden legénnyel táncolt, de az ellen kikelt és a lányok közt is új divatot teremtett, hogy csak eggyel táncolják végig a bált és a legény olyan megtiszteltetésnek adja a táncot. Ó dehogy! örvendjenek a legények, ha ők táncolnak velük. És ennek meg is volt a hatása, a legények más hangon is beszéltek a lányokkal. Igaz, az új divatú táncot sem járták; Klári szavának súlya volt: «Csak hadd maradjunk maradiak, táncoljuk a mi régi táncainkat, ami mellett még a nagyanyáink is mulattak!»

Hát amint a legelején mondtam, minden legény utána fordult, nem is egyszer. De úgy látszott, ő nem törődik egyikkel sem.

Majdnem mindenike próbált nála szerencsét. De vele beszélni, egyik sem mert. Pedig, de lestek egy biztató szót vagy tekintetet. Egyik-másik a falu nénjét küldte el puhatolózni, másik magának Vér gazdának vallotta meg baját; volt aki a Klári édesanyjával beszélt... de minden hiába-való volt.

Így hát a legtöbben — így mondták — a rátarti modoráért meg is únták és azt mondta Kerekes Pista: «Ha nem is olyan szép a Vétek Lonci, mint a Vér Klári, de legalább kimutatja, hogy szívesen lát és tudom, hányadán állok vele.» — Pedig a Kerekes Pistának 15 láncc földje volt s így mai nyelven szólva, jó férj válhatik belőle.

A legények közül többen követték a Pista példáját s farsang végére több legény el is kendőzte a párját. Pedig egyik-másiknak fájt talán kicsit a szíve, mert hát, amint a Boross Laci mondta: «Mégis csak szép lány a Klára. De hát a Bogár Vica sem utolsó ám és jobb ha nem szépség a feleségem, legalább nyugodtan alhatom.» «Az a boldog, akihez a Klára feleségül megy, az is nyugodtan alhatik majd», szolt szomorúan Gergely Jóska, a nemrég Amerikából hazajött izgága, lármás, korhely fráter, aki rövid idő óta csendesebb lett és nyugodtabban viselkedett. «Mert nem olyan fából faragták őt, hogy az valaha is letérne a tisztesség útjáról.» Nevették a többiek. «Úgy látszik téged is megigézett a kis boszorkány, és lám, hogy ismered te a becsületes leányok természetét.» Újra nevettek fölötte. «Biztos, hogy téged választ majd férjéül» mondta a kövér Dobos Kálmán gúnyosan. Mindannyian most valami borzasztót vártak. Jóska arcát elfutotta a vér, keze ökölbe szorult, már fel is emelte a gúnyolódóra, azután halálsápadt lett és szóltanul elment.

A táncban mindig ott volt Gergely Jóska és olyan csöndesen, olyan rendesen viselkedett, hogy mindenki bámulta. Mi lehet a változás oka? Találgatták a parasztgazdák, akik a korcsma ivójából, sokszor még pohárral a kézben nézték, hogy mulat a fiatalság. Hamar a titok nyitjára jöttek s nevezték is eleget a bolond Gergely Jóskát, hogy a szép és gazdag VÉR Klárra vetett szemet.

Szép, délceg legény volt a Jóska, fejfel magasabb, mint a Klári és ha együtt táncoltak, bizony a legények is, a lányok is bámuló irigységgel nézték s nem egy szólta el magát, hogy: «Hej, de gyönyörű egy pár!»

Jóskával sem táncolt többet Klári, mint mással, kedvesebb sem volt vele, de ő mégis kitartóbb volt a többinél.

«Klári, Klári te még a Jóska felesége leszel» gúnyolták a lányok. «Nem lehessen tudni! Ki tudja, kit szánt nekem az Ég!?»

Persze, ez a felelet, amely inkább tréfa volt, mint komoly beszéd, hamar eljutott a Jóska fülébe is. Bátorsága és reménysége megnövekedett.

S egyszer a kapu előtt így szólt Jóska a leányhoz: «Kalári, szép virágszál, eljőnnél-e hozzám feleségül? Nem tudok tovább hallgatni... Tenyeremen hordozlak, minden kívánságodat ellesem, mert nem tudok nélkülüled élni!» Ilyen hangon még nem beszélt parasztleány lánnyal.

Olyan komoly volt a legény, úgy lefogyott az utolsó időben s olyan könnyörgő szemmel nézett rá, hogy az erélyes Klári alig tudott felelni. «Én pedig nem megyek kendhez. Csak ahhoz megyek, akit meg tudok becsülni s akiben bízni tudok. Kelmedről még jót nem hallottam. Hogy jól tud táncolni, mulatni, meg hogy jó munkás is, azt tudom; minderről hallottam, de még sohasem láttam az Úrnak házában. Hogy tud-e imádkozni, azt sem nem láttam, sem nem hallottam. Aki pedig az Úristennel nincsen jó viszonyban, az nem kell énnekem. Ne haragudjék énreám, de én őszintén beszélek.»

«Hát taníts meg imádkozni; érted azt is megteszem» kiáltott fel a Jóska kétségbeesve.

«Ne értem tegye, hanem a jó Krisztusért, ki értünk halt meg a keresztfán. Gondoljon arra, mire tanította és hogy tanította az édesanyja imádkozni» szólt halkán Klári és bement a házba.

«Az anyám» sóhajtott a legény, «nem is ismertem.»

* * *

Megint mult az idő. Klári darab ideig nem járt a táncba, pedig nem volt még meg a párja; de nem akart a Jóskával találkozni...

Minden vásár- és ünnepnap ott volt a templomban a legények között a Gergely Jóska és nem muzsikáltatta végig minden szombat este a falut.

«Mit csináltál a Jóskával?» szóltak a fonóban a lányok. «Senki sem

ismer rá. Egészen megbabonáztad. Minta-ember lett belőle. Mégis csak ő lesz a párod!» És most már nem nevettek felette.

De mikor farsangvasárnapján újra szólt a Jóska a Klárinak, megint csak nemet mondott.

«Igaz, igaz, hogy ott van a templomban, de azt mondja kend most is, hogy értem van ott. És ez öreg hiba. Ez nem ér semmit.» Jóska újabb könyörgésére végre így szólt a leány s szemében egy könny ragyogott, de a hangján nem lehetett semmi izgalmat észrevenni, az nyugodt volt: «Hogy lássa kelmed, milyen igaz szívvel vagyok kend iránt, hát most kimondom az utolsó szót. Ha kelmed elvégzi a Jézus szentséges Szíve tiszteletére a kilencedet, Isten neki, felesége leszek; mert a kilenc hónap alatt majd csak megszereti a jó Istent. És ennyi idő alatt megtanul majd imádkozni is. Akkor megvan a jóakarata és akkor... akkor bízom kendben.»

(Vége köv.)

Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus lesz okt. 5., 6., 7. napján. A napilapokból értesülünk, hogy az O. K. Sz. az idei jubiláris katolikus nagygyűlést megelőzően, Öminenciája kívánságára háromnapos eucharisztikus kongresszust rendez. Ezt a kongresszust «nemzetinek» és ilyen címen I-nek nevezték, ami igen sajnálatos félreértésekre ad alkalmat, főleg külföldön, ahol lapjainkat olvasva azt gondolhatják, hát a magyarok még csak ott tartanak, hogy először rendeznek országos jellegű eucharisztikus kongresszust. Pedig, amint az Örökimádás folyóirat előző

évfolyamaiból megállapítható, igazi országos euch. kongresszusok voltak 1900 aug. 16—19-én, 1901 nov. 4—7-én, 1904 máj. 15—20 (ez teljesen függetlenül a kat. nagygyűléstől). És ezeken kívül egész az összeomlásig, (1918) minden katolikus nagygyűléssel kapcsolatban voltak eucharisztikus kongresszusok, szűkebb keretek között, de teljes programmal. Eklatáns bizonyíték erre az Örökimádás 1908 évf. 226. lapján dr. Andor György cikke, amely országos eucharisztikus kongresszusról beszél, tehát az 1918-ig tartott katolikus nagygyűlésekkel kapcsol-

latban mindig volt euch. kongresszus: vagyis eddig *biztosan* volt 10 eucharisztikus kongresszus, amelyet nemzeti helyett (azt hisszük helyesebben is) országosnak neveztek. Csak 1920 óta vannak a kat. nagygyűléssel kapcsolatban euch. díszgyűléseink, kongresszus helyett, mivel a tapasztalat (túlzsúfolt program a három napra) kényszerítette arra, hogy ne vegyünk föl többet programunkba a katolikus nagygyűlés három napjára. Örömmel üdvözljük az idei kongresszus beosztását, amely okt. 5-ét az ifjúságnak, okt. 6-át a nőknek és okt. 7-ét a férfiaknak kívánja szentelni. Az euch. kongresszust délutáni nagy körmenet fejezi be s azután kezdődik folytatásként a XX. jubiláris kat. nagygyűlés. Bővebbet még nem tudunk. Részleges program az okt.-i számban.

Változás az Örökimádás papjai között. Tamás főtisztelendő urat a bíboros hercegprímás úr Óeminenciája Kőbányára helyezte át segédlelkésznek. Helyébe a szombathelyi egyházmegye ad káplánt az Örökimádásnak Tanay Ferenc főtisztelendő úr személyében, aki eddig az Erdődy grófi családnál volt nevelő. Amikor hálás köszönetet mondunk a távozó főtisztelendő úr egyéves fáradtságos munkájáért és sok örömet kívánunk neki új állomáshelyén, szeretettel köszöntjük utódját Tanay ft. urat és kívánjuk neki, hogy a szentségi Jézus dicsőségére minél többet és minél maradandóbbat alkothasson buzgó működésével.

Az isteni Gyermekeknél c. imakönyvünk ismertetését (a címlap belsején) különös figyelmébe ajánljuk m. t. olvasóinknak. Az eucha-

risztikus tábor felnőtt tagjainak nem lehet közömbös, hogy milyen imakönyvet használnak a gyerekek s itt különösen hangsúlyozzuk, hogy páratlan nevelő hatása van használójára ennek a kis könyvnek. Jellemző, hogy azon magyar tanítónők, akik Hollandiában jártakban ezt az imakönyvet megismerték, állandóan ezt használják legszivesebben gyakori szentáldozásuk alkalmával.

A «Jézusom Örömom» eucharisztikus folyóiratot szintén ajánljuk gyermekek részére. Ez az Örökimádás testvérlapja, szép képekkel, kedves vallásos elbeszélésekkel és tanításokkal. Új évfolyama szeptemberben indul. Előfizetési ára 1 P 60 fill. Beszámolókról a jövő számban.

Egyházi ruhák készítését ne ambicionálják az egyes fiókkoltáregyesületek, kivéve, ha kész tapasztalt munkakerővel rendelkeznek, mert több lesz munkájukból a kár, mint haszon. Számtalanszor drága anyag előírásellenes módon és céljának meg nem felelően használtatott fel és úgy küldetett be a Központba. Amely szívesen vesszük a hozzáértő buzgó kezek munkáját, époly szívesen vesszük magukat az adományokat, amelyekből a Központ nagyban vásárol anyagot és hozzáértő reparatrix-apácák, illetve a lelkes központi munkásgárda dolgoz fel az egész országban jelentkező igényeknek megfelelően. *A Központtól mindig többet, szebbet és jobbat kapunk, mint amit szerény adományainkból magunk tudtunk volna produkálni.*

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.